

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1973-1974.

13 DECEMBER 1973.

Voorstel van wet tot wijziging van artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 1965 betreffende de voorwaarden waaronder vreemdelingen België mogen binnenkomen, er verblijven en er zich vestigen.

TOELICHTING

De opheffing van lid 3 van artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 1965, bedoelt de gelijkschakeling van de zigeuners, die een vergunning hebben om bestendig in België te verblijven, met de buitenlandse artiesten, foorkramers en schippers, die in een woonwagen, kermiswagen of in een boot wonen.

Het gevolg van dit voorstel is, dat de betwiste zigeunerkaart « carte de nomade », wordt afgeschaft en dat deze zigeuners een verblijfbewijs ontvangen voor een duur van 1 jaar, verlengbaar voor 1 jaar. Zij hebben dan wel de verplichting zich te laten inschrijven in het vreemdelingenregister van de gemeente, waar zij de officiële mededelingen wensen te ontvangen. Zij dienen dus een adres op te geven, b.v. bij een inwoner van die gemeente of de zetel van een vereniging in de gemeente gevestigd, dit naar analogie met het zogenaamde « waladres » van schippers, waarheen alle officiële documenten moeten worden gezonden.

De goedkeuring van dit voorstel zou een einde maken aan de onhoudbare toestand, waarin die zigeuners verkeren, die niet de Belgische nationaliteit bezitten (vandaar de terminologie « vreemde zigeuners » in lid *a*) van het wetsvoorstel), maar die op het Ministerie van Justitie zijn ingeschreven bij de « service des nomades ». De zigeunerkaart, waarover ze thans beschikken, is immers geen identiteitskaart in de gebruikelijke zin van het woord. Zij geeft enkel het recht in België rond te trekken. De zigeuners zijn geen inwoners van een bepaalde gemeente, en hiervan ondervinden ze alle kwalijke gevolgen, b.v. bij het verkrijgen van een arbeidsvergunning, bij het aangaan van een huwelijk, bij

SÉNAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1973-1974.

13 DECEMBRE 1973.

Proposition de loi modifiant l'article 23 de l'arrêté royal du 21 décembre 1965 relatif aux conditions d'entrée, de séjour et d'établissement des étrangers en Belgique.

DEVELOPPEMENTS

L'abrogation de l'alinéa 3 de l'article 23 de l'arrêté royal du 21 décembre 1965 a pour but d'assimiler les nomades autorisés à séjourner à demeure en Belgique aux artistes, forains et bateliers étrangers demeurant en roulotte, voiture ou bateau.

L'adoption de la présente proposition permettrait de supprimer la « carte de nomade » dont la justification est contestée, et de délivrer aux nomades un titre de séjour valable pour une année et susceptible d'une prorogation de même durée. Ils seraient toutefois tenus de se faire inscrire au registre des étrangers de la commune où ils désirent que les communications officielles leur soient faites. Ils devront donc indiquer une adresse, par exemple celle d'un habitant de cette commune ou du siège d'une association qui s'y trouve établie, et ce par analogie avec ce qu'on appelle l'adresse à terre des bateliers, où tous les documents officiels doivent être envoyés.

L'adoption de notre proposition mettrait fin à la situation intolérable des nomades qui ne possèdent pas la nationalité belge (d'où l'emploi de l'expression « nomades étrangers » au littéra *a*) de la proposition de loi) mais sont inscrits au « service des nomades » du Ministère de la Justice. On sait en effet que la carte de nomade dont ils disposent actuellement n'est pas une carte d'identité au sens usuel du terme. Elle ne leur donne que le droit de circuler en Belgique. Les nomades n'ont pas de domicile dans une commune déterminée et ils subissent toutes les conséquences fâcheuses de cette situation, par exemple lorsqu'ils veulent obtenir un permis de travail, contracter mariage, faire immatriculer un

auto-immatriculatie en bij ziekenverzorging. Zij kunnen zich ook niet laten naturaliseren daar ze, bij gebrek aan een officieel adres, niet in de hiervoor vereiste voorwaarden verkeren.

De zigeunerkaart is ook geen internationaal erkend identiteitsbewijs, zodat de hierbedoelde zigeuners niet naar het buitenland kunnen gaan tenzij zij bijkomende dokumenten en visa kunnen voorleggen die zeer moeilijk te bekomen zijn, en dit in tegenstelling met de buitenlandse zigeuners uit de ons omringde landen, die genieten van de nationaliteit van het land waar ze ingeschreven zijn en dus vrij het land in- en uitgaan met geldige paspoorten.

De zigeunerkaart, die om de drie maanden moet vernieuwd worden en die maandelijks dient geïnspecteerd door de bevelhebber van de rijkswachtbrigade, stelt deze mensen in een aparte categorie, werkt hun integratie in onze samenleving tegen en duwt hen in de asocialiteit.

Het gevolg van dit voorstel zou zijn dat deze zigeuners op een normale manier zouden kunnen geregistreerd worden in onze administratie, dat zij zouden afhangen van de vreemdelingenpolitie in de gemeente van hun keuze en dat ze uiteindelijk zouden in de mogelijkheid verkeren de Belgische nationaliteit te bekomen, zoals reeds aangeraden werd door de Raad van Europa in 1969.

Indien de gouverneurs der provincies, zoals hun aanbevolen werd in een schrijven van de Minister van Binnenlandse Zaken, ertoe zouden komen standplaatsen in te richten, die aan de meest elementaire voorwaarden van hygiëne en comfort voldoen, dan zou op langere termijn het adresprobleem langs die kant op een eenvoudige manier kunnen opgelost worden en zou er eveneens kunnen gemedieerd worden aan de gewraakte 24-uren wet.

R. DE BACKER-VAN OCKEN.

**

VOORSTEL VAN WET

ENIG ARTIKEL.

Artikel 23 van het koninklijk besluit van 21 december 1965 betreffende de voorwaarden waaronder vreemdelingen België mogen binnenkomen, er verblijven en er zich vestigen wordt als volgt gewijzigd :

a) in lid 1 worden na de woorden « op een boot wonen » de woorden « alsook de vreemde zigeuners die thans een vergunning hebben om bestendig in België te verblijven » ingevoegd;

b) lid 3 van dit artikel wordt opgeheven.

R. DE BACKER-VAN OCKEN.
F. DE BONDT.
G. TURF-DE MUNTER.
J. van WATERSCHOOT.
C. DE CLERCQ.
L. LINDEMANS.

véhicule automobile ou recevoir des soins de santé. Ils ne peuvent pas davantage se faire naturaliser puisque, faute d'adresse officielle, ils ne remplissent pas les conditions requises.

D'autre part, la carte de nomade n'est pas un titre d'identité reconnu sur le plan international, de sorte que les nomades visés dans notre proposition ne peuvent se rendre à l'étranger, à moins qu'ils ne puissent produire des documents et visas supplémentaires très difficiles à obtenir, alors qu'il en va autrement pour les nomades originaires des Etats voisins, lesquels possèdent la nationalité du pays où ils sont inscrits et peuvent donc entrer librement en Belgique et en sortir s'ils sont munis de passeports valables.

La carte de nomade, qui doit être renouvelée tous les trois mois et visée mensuellement par le commandant de la brigade de gendarmerie, place ces personnes dans une catégorie à part, empêche leur intégration dans notre communauté nationale et les incite à un comportement asocial.

L'adoption de notre proposition permettrait à ces nomades d'être enregistrés normalement par notre administration, de ressortir à la police des étrangers dans la commune de leur choix, et d'acquérir enfin la nationalité belge, ainsi que le Conseil de l'Europe l'a recommandé dès 1969.

Si, comme une note du Ministre de l'Intérieur les y a invités, les gouverneurs de province arrivaient à établir des lieux de campement répondant aux conditions les plus élémentaires d'hygiène et de confort, ce pourrait être là un moyen fort simple de résoudre à plus long terme le problème de l'adresse, tout en remédiant aux inconvénients de la loi incriminée des 24 heures.

**

PROPOSITION DE LOI

ARTICLE UNIQUE.

L'article 23 de l'arrêté royal du 21 décembre 1965 relatif aux conditions d'entrée, de séjour et d'établissement des étrangers en Belgique est modifié comme suit :

a) à l'alinéa 1er, après les mots « ou bateau », sont insérés les mots « ainsi que les nomades étrangers actuellement autorisés à séjourner à demeure en Belgique »;

b) l'alinéa 3 de cet article est abrogé.